

дано ми даде нѣкой и друга ока брашно.
(излиза).

ДОНА. (сама и са моли предъ иконата).

Ахъ ! Тѣжко ни и горко ! Боже, не оставай
моите мили дѣчица да умратъ отъ гладъ
Смили са, Боже за насъ. Не давай ни, Боже
много, дай ни, колкото за нашата прехрана.
Ето вече двѣ години у насъ нищо не
става и колкото стане и него го изѣдатъ
душмане.

ЗЛАТА. (съ склзи на очите).

Не плачи, мамо не са кахари, не гневи
Бога ! Ние не сме толкова сиромаси ! Отъ насъ
по-сиромаси има, които и кѣща нѣматъ, а
пакъ ние баримъ кѣща имаме ! (Малките дѣца са
сжбуждатъ, като си триятъ очите).

ДѢЦАТА.

Мамо, дай ни малко хлѣбецъ. Гладно ни е.
Снощи не ѣдохме !

ДОНА. (угрижено).

Почакайте, мили соколчета, по-чакайте мамини,
славейчета. Нека са опече хлѣба, мама
ще ви даде по едно голѣмо коматче да са
наѣдете. (вхвѣхва).